

[Hagen Hagensen.]

valget, som har beskæftiget sig med de sager, om hvilke der kan rejses indvendinger af den ene og den anden art.

Jeg har med disse bemærkninger klart tilkendegivet, at vi ikke vil være med til at fremme dette forslag.

Poul Dam (SF):

Det ville være forkert at sige, at jeg savner ord til at karakterisere dette forslag, men efter et grundigt studium af den måde, forretningsordenen er blevet praktiseret på, savner jeg ord, som er tilladelige i denne sal.

Det er et ualmindelig stift stykke, at vi skal stilles over for dette forslag. De to udsendinge fra hr. Glistrup i finansudvalget har — nå nej, jeg må ikke sige, hvordan de så ud, da de kom med udtalelsen i finansudvalget, men de har i hvert fald ikke været medforlagsstillere til dette, og det er ganske klart, for de kender sagen, og de ved, at der ikke er fugls føde på den.

Jeg skal helt lade ligge, om statsrevisorerne ikke er gået uden for deres kompetence ved at rejse sagen, om de ikke grundigt har misforstået den, om de ikke har undladt at benytte sig af den sagkundskab, som bestod i, at en af statsrevisorerne havde været medlem af finansudvalget på det pågældende tidspunkt. Det kan vi alt sammen lade ligge.

Det, der er sagen, er, at det er fuldstændig klart, at det er meningsløst, når hr. Glistrup m. fl. siger, at de givne oplysninger var vildledende og ufuldstændige. Hvad vil det sige, at oplysninger er vildledende? Det vil sige, enten at de tilstræber at vildlede, at de søger at vildlede, altså at der er et forsæt — det er der ikke skygge af antydning af noget sted — eller at de rent faktisk har vildledt finansudvalget og senere folketinget. Dette er der heller ikke tale om.

De medlemmer, der sad i finansudvalget dengang, ved fuldstændig klart, at sagen blev fulgt fra den ene gang til den anden, at man helt nøjagtigt vidste, hvad pengene blev søgt til, hvad det drejede sig om. Det havde man fået at vide tidligt på sommeren i et samråd, og det stod nu med klare, om end korte ord i anmærkningerne til finansloven.

Men samtidig var der jo det, at det, man omtalte her, var ikke nogen hemmelighed,

det var ikke noget, der pludselig faldt ned fra den blå himmel. Det var noget, pressen havde skrevet om dag efter dag i lange tider. Det var almen viden for ethvert nogenlunde fornuftigt menneske. Det var almen viden for folketingets medlemmer, også for dem, der ikke sad i finansudvalget, og jeg har da et levende indtryk af, at samtlige folketingets partigrupper benytter den praksis — også i dag har jeg hørt om fremskridtspartiet — at man nøje følger, hvad der sker i finansudvalget. Jeg sad ikke i finansudvalget dengang, men jeg ved, at hver eneste detalje i Koføeds Skole-sagens udvikling blev refereret af vore daværende finansudvalgsmedlemmer for os og for andre medlemmer, der var interesseret i sagen. Vi vidste, hvad der foregik hele tiden, naturligvis. De var derfor heller ikke ufuldstændige. Vi vidste nøjagtigt, hvad sagen drejede sig om.

Og det er nemlig her, vi kommer til sagens kerne, for hr. Glistrups formål er ikke at rejse en sag om socialminister Eva Gredal. Hr. Glistrups formål er at hævde, at folketinget var udueligt, dovent og efterladende, indtil hr. Glistrup kom ind i det. Dette er et fundamentalt og systematisk angreb på dansk folkestyre, og jeg vil gerne gøre hr. Glistrup opmærksom på, at rigsretsparagrafferne også kan anvendes mod andre, hvis virksomhed er farlig for folkestyret.

Dette forslag burde ikke se anden behandling, og det burde slet ikke se nogen videre udvalgsbehandling. Finansudvalget har arbejdet så grundigt med det, at enhver, der er interesseret i sandheden — og dertil regner jeg naturligvis ikke hr. Glistrup — kan forstå, at sagen er afsluttet.

Honoré (KrF):

Kristeligt folkeparti må kategorisk afvise fremskridtspartiets forslag til folketingsbeslutning om rigsretstiltale.

Det skal ikke nægtes, at anmærkningen til den pågældende konto er kortfattet, men den rummer dog det nødvendige, så udgifterne må siges at have hjemmel i finansloven.

Hvad de øvrige spørgsmål angår, vil jeg henvise til de mange udtalelser, som mine kolleger i finansudvalget er fremkommet med, og til finansudvalgets beretning.

Jeg vil gerne sige til slut, at det at rejse en rigsretssag på dette grundlag betragter